

punkt, eller at det var et reaktionært eller udemokratisk Standpunkt. Lad mig i første Forbindelse sige, at jeg er saa heldig at bo i en af de billigste Kommuner i Landet, saa at alt det, man har tænkt sig at ville læsse over paa de større Indtægter, for mig neppe vilde komme til at andrage 50 Kr. aarlig. Jeg tror ikke, at der i dette høje Ting er et Medlem, der vil tro, at disse 50 Kr. kunne blive afgørende for mit Standpunkt til Sagen. Jeg skal da vende mig til den Tanke, at mit Standpunkt skulde være udemokratisk, det kommer jo an paa, hvad man anser for demokratisk. Der er saakaldte Demokrater, vil jeg sige, i dette Ting, som tro, at sand Demokratisme bestaar i at kaste Almisser til Flertallet af den danske Befolkning, altid at overbyde, saa snart det gælder om at give, hvad jeg kalder Almisser, og saa snart det gælder om at fritage for Pligter og forøge Rettigheder. Det er ikke, hvad jeg anser for sund Demokratisme. Efter min Opfattelse er sund Demokratisme den, som gaar ud paa at fremme Smaafolks Vel og skabe Betingelser for at komme fremad for dem, der ere nede, og først og fremmest at skabe et økonomisk sundt og livskraftigt Samfund, der kan byde hver enkelt Statsborger en virkelig god og attraaeværdig Eksistens. Det er det, jeg mener skal ligge til Grund for sand Demokratisme, og jeg ved mig paa Forhaand i Uoverensstemmelse med det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds paa dette Punkt, idet han i denne Henseende kun kender eet: stadig at overbyde paa de Punkter, jeg nævnede.

Grundlaget for min Betragtning er det, at hvis man vil skabe dygtige og initiativrige Folk i vort Land, skal det ikke ske ved at berøve dem Udbyttet helt eller delvis af det, de have erhvervet ved Flid og Sparsommelighed. Man vil maa-ske trække paa Smilebaandet og sige, at det ikke drejer sig om noget, men jeg skal dog minde om, at Konsekvensen af det Lovforslag, der her ligger fremme dels fra Regeringen, dels ved Udvalgets Ændringsforslag, er den, at hvis vi tage et af de værst beskattede Sogne, vi have her i Landet, nemlig et Landsogn, der hedder Nørre Omme, der har en Ligningsprocent af 16,5, kan man der efter de Regler, her fastslaas, komme til at betale 37 pCt. af sin Indkomst i Kommuneskat, hvortil yderligere skal lægges Statsskatten. Men vi behøve saamænd ikke at tage dette ene grelle Tilfælde. Tage vi blot Bykommuner som Esbjerg og Kolding, der, saa vidt

jeg ved, begge have Kildeartsbeskatning, kan en Mand der med største Lethed komme til at betale over 20 pCt., og hvis han hører til de lykkelige, der have over 15,000 Kr., 22½ pCt. i Kommuneskat, hvortil yderligere skal lægges Statsskatten. Jeg tror, som sagt, at det vilde virke hemmende, naar en Mand ved, at hvis det gaar galt med den Virksomhed, han stiller paa Benene, faar han i det højeste et Skuldertræk eller et Smil, men hvis det gaar godt, skal han efter den bestaaende Regler aflevere henimod en Trediedel af sin Indkomst til det offentlige.

Naar der er talt om, hvorvidt mit Standpunkt var et Venstrestandpunkt eller ikke, kunde jeg fristes til paa dette Punkt at henholde mig til det ærede Medlem fra Vraa (Grønborg), der for saa vidt er enig med mig, som han her i denne Sal har udtalt, at det blot at gaa efter, hvor Skatteevnen er, er en Røvermoral. Jeg skal dog ikke støtte mig alene til ham, men sige, at naar jeg, som jeg haaber med fuld Ret, gør Krav paa at anses for Venstremand ogsaa paa dette Punkt, støtter jeg det paa, at jeg er overbevist om, at mine Tanker om Skatteforhold ikke alene ere Venstres Tanker, men rimeligvis ligge til venstre for en stor Del af de Tanker, der naeres af en Del af Venstres Medlemmer. Jeg holder paa det bestemteste paa, at man ikke maa forholde den enkelte Udbyttet af det, man selv har erhvervet ved Flid og Sparsommelighed, udover et rimeligt Forhold, men til Gengæld siger jeg, at Samfundet har et Krav paa, at Efterkommerne ikke vedblivende klamre sig til det, deres Forfædre ved Flid have erhvervet, men de maa finde sig i, at Formuen, hvis de ikke forstaa selv at arbejde eller ikke ville arbejde, vender tilbage til Samfundet. Jeg tænker derved paa en meget betydelig Udvidelse af Reglerne om Arvebeskatning. Jeg kan endvidere gaa med til en næsten ubegrænset Beskatning af Luksus og en næsten ubegrænset Beskatning af de forøgede Værdier, der skabes ved Samfundets Virksomhed og ikke ved den enkeltes. Paa den Slags Punkter vil jeg være den radikaleste af de radikale.

Jeg haaber hermed at have begrundet min Stilling til de Ændringsforslag, jeg har stillet, saa at ingen skal faa Lov til af den Grund at pege Fingre ad mig som „den saakaldte Venstremand“.

Indenrigsministeren (Jensen-Sønderup): Med Hensyn til det første af de